

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 32.

Tiende Møde.

Onsdagen den 13de Februar.

(Fortf.)

Sjæberning (fortsat.) Jeg troer paa ingen Maade, at man i Afdelingerne kunde vinde betydelig Oplysning, med mindre man betragter dem, som en Skole, og enhver Afdeling da antager en Professor, som holder Forelæsninger over det foreliggende Lovudkast. (Hør!) Paa denne Maade er jeg fuldkomment overbevist om, at vi Alle ville vinde paa meget faa nær; der vilde være Mange af os, som vilde see, et Lysglimt fremtræde, og dog vil jeg sige, at selv de allerdygtigste Medlemmer ville i en faa kort Tid kun kunne være os overordentligt lidt til Nytte. Jeg maa, i det vi tale om denne Sag, just fordi den er bleven modsagt som en Veie, vi skulle følge i Almindelighed, gjøre den Bemærkning, at der her i Salen er talt saameget om Minoritetens Ret, og nu vil jeg spørge, om ikke dette er den Maade, hvorpaa Minoritetens Ret opretholdes i fuldeste Maade. Den Mand i Minoriteten, som maaskee aldrig kunde have gjort sig Haab om at komme ind i Udvalget, og som altsaa først skulde kunne gjøre sin Stemme gjældende, efter at Udvalget havde vundet en saadan Overvægt ligeoverfor ham, at denne Stemme ikke let kunde have nogen Betydning, vil paa den Maade, jeg har foreslaaet, kunne gjøre sig saaledes gjældende i selve Thinget, at vi maaskee derfor vilde komme til at vælge ham, medens vi ellers maaskee ikke havde agtet paa ham. Jeg vil nævne et Exempel af den engelske Finantshistorie, som viser, hvad det betyder, tidlig at kunne fremtræde offentligt. Det er en Mand, som hedder Joseph Hume; han kom ind i Parlamentet fra ganske andre Livsforhold, og Ingen agtede paa ham som en Finantsmand; han var vist aldrig kommet til at spille nogen

Rolle, om han skulde have gaaet Udvalgsveien, og dog er han i Englands finantsielle Udvikling kommen til at spille en faa mærkelig Rolle, netop fordi han kunde komme til at udtale sig, at en af Englands største Mænd, Sir Robert Peel, har i fuldt Parlament gjort ham den Indrømmelse, at han var en af dem, der havde virket meest til Englands finantsielle Forbedring. Den samme Ret skulle vi her indrømme Minoriteten, og det er mig hjært, at jeg netop bliver den, der kommer til at tale Minoritetens Sag. Jeg troer, at jeg gjerne kan lade denne Forhandling falde paa dette Standpunkt; det skulde næsten forundre mig, om jeg ikke omtrent havde oplyst de væsentligste Punkter; jeg indrømmer meget gjerne, at der kan endnu siges Meget baade for og imod; men vi ere desværre ved en Sags Behandling, hvor mathematisk Bevise ikke kunne føres, og hvor den Enes Grunde betyde omtrent saameget som den Andens, uagtet det Tilfuit, de faae.

Rothe: Aarsagen til, at jeg før begjærede Ordet, var egentlig den, at jeg i Anledning af den ærede Finantsministers Foredrag vilde gjøre ham opmærksom paa, at, saafremt det, der synes at være hans Formaal, nemlig at fremme Sagens Behandling faa meget som muligt, virkelig var saaledes opfattet af mig, og jeg ligeledes havde Ret i den Opfattelse af hans Foredrag, at han ønskede, at ikke alene Finantsloven, men ogsaa de dermed i umiddelbar Forbindelse staaende Love, navnlig Loven om Skattereguleringen og om Hartkornets Egnalsering, skulde være fremmede inden det nye Finantsaars Begyndelse, saa vil den af ham foreslaaede Fremgangsmaade til Finantslovens Behandling ikke være hensigtsmæssig og gjøre dette Formaal umuligt. Det forekommer mig, nemlig aldeles klart, at, dersom disse Love skulle være færdige til den bestemte Tid, saa maae de behandles paa en